

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: آرتیوم ایگناتیف (ARTYOM IGNATIEV)

برگردان: ا. م. شیری

۱۴ فبروری ۲۰۲۳

حلقه جهانی پایگاه‌های نظامی امریکا

برگ‌های سمی شناور نیلوفر آبی

در اوایل فبروری، مشخص شد که ایالات متحده به طور همزمان ۵ پایگاه نظامی جدید در فیلیپین خواهد ساخت. در جریان دیدار لوید آستین، رئیس پنتاگون از فیلیپین در دوم فبروری، واشینگتن و مانیل در زمینه دسترسی نظامی ایالات متحده به چهار واحد از تأسیسات نظامی دیگر فیلیپین به توافق رسیدند. چند روز پس از آن، مقامات فیلیپین چین را به تعقیب و آزار کشتی آن‌ها در بحیره چین جنوبی متهم کردند...

امروزه ۹۵ درصد از پایگاه‌های نظامی جهان به ایالات متحده تعلق دارد. امریکا بیش از هفتصد پایگاه نظامی در خارج از کشور دارد. عبارت برگ شناور نیلوفر آبی در زبان نظامی عامیانه امریکائی، به پایگاه‌های نظامی متحرک ایالات متحده گفته می‌شود که در سراسر کره زمین، از فیلیپین و جیبوتی از طریق بیابان‌های موریتانی تا جنگل‌های هندوراس پراکنده شده‌اند.

برخی از پایگاه‌های ایالات متحده بسیار بزرگ هستند، مانند پایگاه نیروی هوایی العُدید در قطر، مقر فرماندهی مرکزی ایالات متحده در منطقه، که به نگهداری بیش از صد هواپیما و ۱۰ هزار سرباز قادر است.

بیش از این گمان می‌رفت که خروج نیروهای امریکائی از عراق و افغانستان به کاهش تعداد پایگاه‌های این کشور در خارج از خاک خود منجر خواهد شد. اما روند معکوس مشاهده می‌شود. پایگاه‌های نظامی امریکائی در خارج از ایالات متحده روز به روز افزایش می‌یابد.

چالمرز جانسون، تحلیلگر- مشاور سابق سیا، در «پایگاه‌های امپراتوری امریکا» می‌نویسد: «...اکثر امریکائی‌ها از این واقعیت بی‌خبرند که ارتش ایالات متحده با شبکه گسترده‌ای از پایگاه‌های خود به جز قطب جنوب، کل سیاره را تصرف کرده است. بدون اطلاع از این که این پایگاه‌ها در سراسر جهان مستقر هستند، نمی‌توان تمایل امریکا به اشغالگری را درک کرد».

در عین حال، پنتاگون پایگاه‌هایش را با یک پرده دود می‌پوشاند و از نامیدن آن‌ها به عنوان پایگاه خودداری می‌کند. مثلاً، پایگاه اصلی امریکا در آسیای مرکزی- پایگاه در ماناس قرقیزستان را که به مثابه ستون اصلی جنگ در افغانستان عمل می‌کرد، «مرکز ترابری» می‌نامد.

ایالات متحده تنها در خاورمیانه «عناصر متعدد حضور نظامی» در مصر، اردن، کویت، لبنان، عمان، سوریه، امارات متحده عربی، یمن و سایر کشورهای منطقه دارد. «افریکوم»، فرماندهی افریقائی ایالات متحده «روابط نظامی خود را با بیش از پنجاه کشور افریقائی پشتیبانی می‌کند. ارتش امریکا در سوریه، کوزوو، لیبیا، یمن، کنگو، اردن، سودان جنوبی، اوگاندا، مالی، نیجریه و دیگر کشورها به انجام عملیات مشغول است. تیم‌های عملیات ویژه در اوکراین، گرجستان، بولیوی، پاراگوئه، اکوادور، پرو، یمن، پاکستان و فیلیپین مستقرند. سر و کله این تیم‌ها هر از چند گاهی در ترکیه، بلجیم، فرانسه، اسپانیا نیز پیدا می‌شود. جهان به معنای واقعی کلمه، مملو از درگیری‌های تحریک‌شده توسط ایالات متحده است.

در سال ۲۰۰۴، پنتاگون یک دکترین نظامی با فرمول «۳۰-۳۰-۱۰» تصویب کرد. ماهیت آن عبارت از این است که واشینگتن پس از اتخاذ تصمیم سیاسی برای استفاده از نیروی نظامی در هر نقطه از جهان، بلافاصله نیروهای مسلح ایالات متحده باید به حالت آماده باش درآیند و ظرف ۱۰ روز به نقطه تعیین‌شده حرکت کنند. در طول ۳۰ روز بعدی، امریکائی‌ها باید دشمن را شکست دهند و پس از ۳۰ روز دیگر، دوباره سازماندهی شوند و برای انجام یک مأموریت جنگی جدید، برای عزیمت به منطقه دیگری از سیاره آماده شوند.

در قلمرو اتحاد شوروی سابق، که پایگاه‌های نظامی امریکا آشکارا بلافاصله پس از حوادث ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ ظاهر شدند، حضور «نظامی» ایالات متحده و متحدانش در بیش از ۳۵۰۰ هزار کیلومتر- از قرقیزستان در مرز چین تا گرجستان در بحیره سیاه امتداد یافت. مدت‌ها قبل از حوادث سپتامبر ۲۰۰۱، جنرال تامی فرانک، رئیس وقت فرماندهی مرکزی ایالات متحده، به کشورهای آسیای مرکزی- قزاقستان، ازبکستان، تاجیکستان، قرقیزستان و ترکمنستان سفر کرد. به احتمال زیاد، پس از آن در مورد استقرار نیروهای امریکائی در منطقه «در صورت بروز بحران» توافق حاصل شد و بلافاصله پس از ۱۱ سپتامبر جنبه عملی پیدا کرد.

دریاسالار کریگ کویگلی، سخنگوی فرماندهی مرکزی ایالات متحده گفت، که ایجاد پایگاه‌های نظامی ایالات متحده در جمهوری‌های آسیای مرکزی شوروی سابق «اهمیت زیادی برای انجام یکسری وظایف کوتاه‌مدت و بلندمدت دارد». ماهیت این وظایف مشخص است.

اول- هدف از استقرار پایگاه‌های نظامی امریکا در آسیای مرکزی شوروی سابق، ابتداء از میان برداشتن ضرورت دفاع راکتی ایالات متحده بود. راکت‌های میان‌برد با دقت بالا (تا ۳ هزار کیلومتر) از قلمرو این پایگاه‌ها می‌توانند خاک

روسیه را تا اقیانوس منجمد شمالی پوشش دهند و تمامی پرتابگرهای راکت‌های ستراتیژیک روسیه در منطقه برد آن‌ها قرار می‌گیرند.

دوم- پایگاه‌های امریکائی در جمهوری‌های شوروی سابق ایران را تحت فشار فزاینده قرار می‌دهند. در پائیز ۲۰۰۳، تهران هشدار جدی داد که اگر چنانچه امریکا به ایجاد پایگاه در خاک گرجستان اقدام کند، به آن ضربه خواهد زد و در این صورت، ساکنان گرجستان و آذربایجان آسیب خواهند دید.

سوم- بيجینگ از وجود پایگاه‌های نظامی امریکا در آسیای مرکزی و همچنین، در دریای جنوبی بشدت ناراضی است. در اوایل ۱۱ دسمبر ۲۰۰۱، روزنامه پاکستانی **فرونتیر پست** نوشت، که ورود نیروهای امریکائی به آسیای مرکزی چندین هدف را دنبال می‌کند که مهار قدرت فزاینده چین یکی از مهمترین آن‌ها است و ستراتیژی محاصره آن نیز شامل ایجاد یک حلقه از پایگاه‌های نظامی امریکا در قرقیزستان، ازبکستان، تاجیکستان و افغانستان می‌باشد.

به گفته **پروفیسور دیوید واین** از دانشگاه واشنگتن، نویسنده کتاب «جزیره شرم، تاریخچه مخفی پایگاه نظامی امریکائی دیگو گارسیا»، امروزه برگ‌های سمی شناور نیلوفر آبی عناصر اصلی ستراتیژی نظامی ایالات متحده برای حفظ سلطه بر جهان هستند.

مأخوذ از: [بنیاد فرهنگ ستراتیژیک](#)

۲۳ بهمن-دلو ۱۴۰۱